

Sygn. akt **IV Ka 142/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożena Majgier-Strączyńska

Protokolant: Kamila Michalak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 r.

sprawy **E. S.**

obwinionej z art. 92 § 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 12 grudnia 2012 r. sygn. akt II W 1228/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia E. S.
od zarzucanego jej wykroczenia,

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 142/13

UZASADNIENIE

E. S. została obwiniona o to, że w dniu 4 czerwca 2011 r. około godz. 22.30 w miejscowości C. przy skrzyżowaniu ulic (...) kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) w celu uniknięcia kontroli nie zastosowała się do sygnałów świetlnych wydawanych przez funkcjonariusza Policji nakazujących zatrzymanie pojazdu, tj. o czyn z art. 92 § 2 kw.

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II W 1228/11 uznał obwinioną E. S. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 92 § 2 kw wymierzył jej grzywnę w wysokości 500 zł. Na podstawie art. 92 § 3 kw i art. 29 § 3 kw orzekł wobec obwinionej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy, zobowiązując obwinioną do zwrotu Staroście (...) posiadanego prawa jazdy. Zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe oraz wymierzył jej opłatę w wysokości 50 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obwiniona.

E. S. wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z uwagi na nie przeprowadzenie dowodu z opinii sądowo psychiatrycznej o obwinionej na okoliczność stanu zdrowia psychicznego w chwili czynu i możliwości udziału w postępowaniu, mimo, że w okresie wyrokowania obwiniona była na zwolnieniu lekarskim od psychiatri.

Niezależnie od powyższego wniosku obwiniona wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie jej od zarzucanego czynu. Zakwestionowała ocenę zebranych dowodów i w konsekwencji sformułowała zarzut dowolności dokonanych przez Sąd

I instancji ustaleń faktycznych. Ponadto obwiniona z ostrożności wniosła o uchylenie punktu 2 zaskarżonego wyroku tj. orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej E. S. jest zasadna.

Dla przypisania sprawstwa i winy E. S. w zakresie zarzucanego jej czynu w pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie, że to ona kierowała samochodem w czasie, gdy był on zatrzymywany do kontroli drogowej. Dopiero w następnej kolejności należało rozważyć czy sposób zatrzymywania kierującego do kontroli był prawidłowy, w szczególności czy kierujący mógł widzieć, że do niego skierowany jest sygnał do zatrzymania pojazdu.

W niniejszej sprawie już co do ustalenia kierującego samochodem występują zasadnicze wątpliwości. Wprawdzie obwiniona przyznała się do zarzucanego jej czynu, ale obwiniony ma prawo do składania wyjaśnień dowolnej treści i z różnych powodów może podawać nieprawdziwe informacje, a nawet przyznawać się do czynu zamiast faktycznego sprawcy. Inne dowody zebrane w niniejszej sprawie nie wskazują na E. S. jako kierującą przedmiotowym samochodem. Policjanci, którzy podejmowali interwencję dojechali za samochodem M. do posesji i widzieli wysiadającego kierującego. Wskazali, że prawdopodobnie był to mężczyzna. Z tego powodu podejmowali interwencje wobec R. K., domagali się od niego okazania dokumentów i poddaniu się badaniu stanu trzeźwości. Nawet nie próbowali podjąć żadnych tego typu czynności wobec obwinionej mimo, że też była obecna na terenie posesji. Te wszystkie okoliczności powodują, że zachodzą wątpliwości co do sprawstwa E. S. w zakresie zarzucanego jej czynu. Zebrane w sprawie dowody nie pozwalają na wyeliminowanie tych wątpliwości. Zeznania świadków wskazują na ich przekonanie, w chwili podejmowania interwencji, o kierowaniu samochodem przez mężczyznę, a nie przez obwinioną. W tej sytuacji przyznanie się E. S. może mieć na celu uchronienie innej znanej jej osoby przed odpowiedzialnością za wykroczenie, a więc nie jest wystarczającym dowodem do rozstrzygnięcia sprawy.

W związku z tym, nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygnąć na korzyść obwinionej, co prowadzi do uniewinnienia E. S. od zarzucanego jej wykroczenia. Zatem na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił obwinioną od zarzucanego jej wykroczenia. Kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa.

.....

Bożena Majgier-Strączyńska